

TILKKUTÄKIN ALTA

Tervehdys "Kotikissalle", "Virrkaajalle" ja "Arvostelijalle". Tahtoisin oikein kädessä pitää tervehtiä teitä ja "Proletaarinnaista" — mutta tämän kirjavan tilkkutätkäni suojaamana. Näen, että te säälitte tylmyyttäni. — Ja niin se onkin oikein, sillä jos mikään sietää säällä, niin se on tyhmä ihminen. Kuitenkin teidän kaikkien kirjoituksissa on jotain, joka rivien välistä kertoo teidän olevan hauskia seurallisia. "Kotikissa" esim. — Ummistan silmäni ja näen suuren, lihavan, valkoisen kissan joka päivisin loikottelee nurin lähellä tai auringonpaisteesta ja ottaa kiipee isännän sängyn jalkopäähän. (Anteeksi, kai käsitätte, että puhun kotikissasta, jonkalaisista lapsena hyväilin tai riäkkäisin.) Mutta tämä "Kotikissa" taas on yksi niitä kodin almosieluja, sydämiä ja haltioita (Haltia pienellä kirjaimella. — Latojalle huom.) Hänellä on hyvä "ukko". En usko, että "Kotikissan" on ikinä tarvinnut kantaa polttoainetta keittiöön tai nousta ylös aamukahvitta. Hänellä on hyvä ukko joka tekee parhaansa säästääkseen "Kotikissuun" kaikista ilallisista rasituksista ja aina tietää mikä on paras hänen kotinsa haltialle. — Siksi hän tietää virkkausten olevan riittävää aivojen rasitusta pikku lisukalleen. "Kotikissa" on onnellinen nainen. Voisimme kaikki kadehtia hänen höyhenpatjaansa — mutta mistäpä ne hyvät ukot haikille riittäisi.

"Virrkaaja" taas, luulen, on yksi niitä naisia, joka antaisi miehensä kantaa puut ja keittää kahvit, mutta hänen äijänsä ei muista puhdistaa kenkiään kun tulee sisälle, ja ottaa kaikki kerman maidon päältä, että mitä sitten jäisi "Mrs. Koskelle", kun hän tulee tänään noutamaan sitä uutta mallia. Siksi "Virrkaaja" tekee omat askarensa, eikä sillä etteikö "äijä" auttaisi, mutta hän on yksi niitä kylän sielunpiä emäntiä. Hänellä onkin koti ja lapset aina valmiita vieraita varten. Minä voisin kylläillä "Virrkaajan" luona kuukauden ajan ja viihtyisin hyvin — mutta "Virrkaaja" ei voisi olla säällimättä minun pitsittömiä paitojani ja koristamattomia lapsiani — siksi en muuta kun pistäydyn hänen luonaan. — "Virrkaajalla" on arkullinen käyttämättömiä virrkauksia — joita ihailen.

"Arvostelija" taas tekasee "teekin" ja keittää munakahvin minulle samalla kun hän äidillisesti neuvoo minua. Vaikka hän kuinka monta kertaa nuhtelisi minua niin silti hänen erinomainen keekkinsä ja kahvin-saukuttelut minut uuteen rippikirkkoon. Hän on yksi niitä äitejä joka kuritettuna antaa sokuripalan ja muiskun.

"Proletaarinainen" on paras ystäväni — ja ajattelee hyvin paljon yhtä tyhmästi kuin minäkin.

Älkäähän nyt pahastuko hyvät ystävät — mutta te ette ole lukenut kirjoituksiani huolellisesti. Minähän säälän sitä suurta enemmistöä käsityöläisistä, jotka ei kykene muuhun kuin käsitöitten häppäemiseen. Minäkin ihailen kaikkea kaunista. Mutta ihannekäsitykseni loukkaavat huonosti suoritettut käsityöt. Kuinka moni virrkaaja virrkaa kuten esim. "Virrkaaja"? Niitä on lukemattomia naisia, joille virrkaus ei ole muuta kuin pelkkä neottelysvuosi. Jos virrkausta pidetään taiteena eli taiteellisuutta harrastuksena niin sen pitäisi houkuttaa esille tekijänsä omintakeisuutta tai luomisikykyä. Vaan on ehkä miljoonia naisia, jotka ovat kuuden vuotiaana alkaneet virrkaamaan ja virrkaavat vielä vanhoina mummoina, eivätkä ole kyenneet eikä jaksaneet keksiä yhtä ainoata kopiointisen arvoista mallia. Sellainen virrkaaminen ei minun käsi-

tykseni mukaan voi tulkita kenekään ihanteita. Tunnan taiteilijattaren, josta on koetettu tehdä taiteilijaa, mutta hän ei voi maalata mitään omintakeista. Hän kyllä voi kopioida vaan kopio ei voi koskaan olla alkuperäisen mallin arvoisen. Matkija ei voi tulkita omia tunteitaan tai ihanteitaan. Alkera virrkaaja, joka on munteu oppinut virrkaamaan hyvin, ei ole muuta kun hyvä käsityöläinen. Hyvä räättälä valmistaa mallikelpoisen puvun, kirvesmies tai seppi, jos he tekevät hyvin työn, ovat kiitettäviä. Samoin työläisäiti, joka voi laittaa kunnollisen aterian, hoitaa taloutensa hyvin ja tyydyttää perheensä kotitarrpeet on todellakin kultaikäsi. Jos työläisen kodissa riittää altaa ja varoja sellaisille ylellisyytarpeille kuin on esim. virrkaus, niin on hyviä, että äiti voi niitä tehdä. Sietää työläiskotikin koristelemista. Mutta jos nuo koristukset pilaaivat äidin silmät, rasittavat hänen hermostoaan tai riistävät aikaa, jota hänellä ei ole lasten opetukseseen, niin silloin äiti tekee väärin. Nyt, ilman koristeita, hyvät ystävät, laskekkaa ne työläisnaiset, jotka ovat pilanneet silmänsä tai terveytensä ilallisella tietojen hankkimisella. Sitten laskekkaa tuntemanne naiset, jotka ovat pilanneet silmänsä tarpeettomilla käsityöillä. Ovatko pitsellä koristetut pikku tyyttöjen leningit ja ikkunaverhot teidän silmiinne arvoiset?

Miss Skinner sanoi kansallisen sivistisyhdistyksen kokoukselle pitämässä puheessaan: "Äidit, muistakaa, että kun pikkutyttörenne kasvavat niin he eivät tule muistamaan, oivatko heidän lenkinsä kotimaista pumpulikangasta tai ukomailta tuotettua linaa, eivätkä poikanne tule muistamaan oivatko heidän puseronsa ja kaulanauhansa käsityötä tai tehdastyötä, vaan he tulevat muistamaan ne kirjat ja runot joita luitte heille ja ne huvirekät joita toimitte oppinollisessa tarkoituksessa."

Virrkaaja ystäväni, minäkin ihailen kaunista, mutta en tahdo kasvattaa tyttärenti luonnontonta itsensä kaunistamishalua. Hän voi olla siististi ja aistikkaasti puettu ilman, että minä rasitan itseäni virrkaussilla. Mallimassa on niin paljon kaunista katseltavaa talvisinkin, että on synti sulkea itsensä ja lapsensa työläisen ahtaisiin koteloihin, silloin kun voi tehdä unohtumattoman kävelyretken johonkin metsään tai puistoon. On paljon kirjoja, joita äiti voisi tutkia ja sitten kertoa lapsilleen. Olette itse käyneet kansakoulun — vaan onko päähänne koskaan juolahtanut kertoa ja lukea esim. vaikka kaunista Kalevalaa tyttärelleenne ja pojalleenne. Se jättäisi arvokkaamman muiston heille kuin ne sadat mallit virrkausta joilla nyt jo koettatte saada heiltä olemaan niin kuin "aikuisen mies". Virrkausten harrastuksissa voidaan myös mennä ilallisuuksiin. Moni äiti on virkannut ylipääsemättömän verkon omien ja tyttärensä aivojen ympärille.

Älkää kuitenkaan ajatelko, että minä halveksin käsityötä. Mutta minä en voi olla säällimättä naista, jonka käsityöt ovat todellakin alarvoisia — ja niitä on sellaisia naisia. Sitten säälän hyvää virrkaajaa, joka on "virrkaajuupepo". Virrkaussmallin luojia kunnioitan.

Kaunatan kaikenlaisia käsityötä koulun yhteydessä lapsille, sillä niillä on äärettömän suuri arvo lapsen kehityksessä. Minunkin tyttärenti opettelee kaikenlaisia käsityötä, mutta minä toivon, että hänestä ei ikänä tule "virrkaajuupepoa".

Kun kirjoitin "Tilkkutäkin" niin en osannut ajatella, että se oli niin kovin intresseeraava juttu. — Olen kuitenkin iloinen, että kirjoitin sen, sillä ei ole pahitteeksi, että joskus tartumme riitakapulaan. — Jos nyt oli-

si alkaa, niin kirjottaisin pitemmälle taiteesta ja työläisten oikeudesta yksihöllisiin taideharrastuksiin — vaan ei ole aikaa. Minä, niikkääs, en ole niin onnellisessa asemassa kuin te toiset olette. Minulla ei ole aikaa muuhun kun työhön. Itseni kehittämiseen ja lapsilleni — ja joskus vain taidetöiden ihailuun.

Kuitenkin olen nautunut seurastanne, kiitos! Toverillisesti,
"Hirilleijona".

No, tästä jutusta lienee sanottu jo riittävästi. Kuten Toverittaren viime numeron "Katsauksissa" sanottiin, loppuu juttu siihen kun "Hirilleijona" sanoo jotakin. Tässä yhteydessä mainittakoon samalla, että painovirhepaholainen oli "Katsauksissa" muuttanut virrkauksen jo "tieteksi"; piti olla: "niin jalo ja talto ja taide" j.n.e. eikä "tiede". — Toim.

FORT BRAGG, CALIF.

S. s. osaston ompeluseuralalla oli itäma tk. 1 p. onnistuen hyvin. Yleisöä oli Toveritupaamme varustetut istuimet ihan täyteen ja näytti kaikkien suupelillä vetävän toverilliseen hymyyn vaikka ei sydämellä ollut kuitenkaan kaikilla toverillista hymyn ajetta. Ohjelmassa oli soittoa orkesterilta, puhe, runoja sekä viulusoolo. En ole varma aivan senttien välille mainitun illan rahallista puolesta, mutta tuli sitä yli \$50.

Tk. 7 p. itäma on Nuorisoliitolla jotain hauskaa Toverituvalla, vaan ei kannata niistä enää mainita mitään. En sattunut kuulemaan koko hommasta mitään enemminkin. Sanon vain, että tällaisista tilaisuuksista saisi mainita uutisten kirjottajalle. Usein kuulee sanottavan: en minä tiennyt. Näin useinkin vastataan jos sattuu kysymään, että missä silloin aikaasi kulutit kun ei siellä näkynyt. "Missä oli paljon muitakin". — "Olitko elävien kuvien teatterissa?" — Saa vastauksen että "siellä minä olin, kun ei ollut minne olisi muuallekaan mennyt, enkä sitä tiennyt että siellä oli sitä ja sitä". Missä lienee Nuorisoliiton kirjeenvaihtajakin, koska näkyy niin harvoim mitään kirjoitusta Toverittares-Nuorten ja lasten osastolla. Ei me mitään voita, jos me vain ilmoitetaan ja supistetaan samoilta henkilöille, että siellä on sitä — niin hauskaa. Mitä laajemmalti ilmoitetaan, sitä paremmat, hauskemmat ja toverikkaammat ovat kaikki tilaisuudet niin nuorilla kuin myöskin vanhoilla.

T. k. 14 päivänä sitten saadaan nähdä iso kappale näyttämöltä. Ja mitä ihmettä kuulunkaan, kun sanottiin että laitetaan näyttämölle oikein hevonenkin ja vielä kuormineen ja kaikkeineen. Tämä on minusta jo enempi kuin voin käsittää. Mitähän ne Nummisuutarit sitte oikein mahtavat ajakaana? Minä en voi seilitä tätä näyttötilaisuutta sen paremmin; sanon vain olkaa ajoissa oitamassa istuimet, ettette joudu seisoamaan istuimien puutteessa. Muistakaa vain saapua ajoissa että saatte nähdä alusta kaikki mitä siellä näyttämöllä tapahtuu.

Sitte se sunnuntai 15 päivän illa, jota ei yksikään fort-braggilainen saata sivuttaa; silloin on Toverituvalla oikein parhaasta päästä nautintorikas illatsu. Se on paikkakunnallamme harvinainen tilaisuus — soitto- ja laulukonsertti. Laulukööri on varustautunut tätä tilaisuutta varten useammilla lauluilla, joissa on tunteellisia, humoristisia, mahtavia ja reippaita ja siitä saamme myöskin olla varmat ettei soittomme ole tässä tilaisuudessa mitään varvaspianon soittoa. Se on "muusikkimiesten" käsissä silloin. Vielä lisäksi on näyttökappale: "Uunin takana", jossa on paljon kauniita lauluja, yksityisiä ja myöskin

koorilauluja pianon ja viulun säestyksellä. Tästä mahtavasta tilaisuudesta ei kukaan saisi jäädä pois. Jos tulee niin paljon yleisöä, ettei mahdu yhdellä kertaa kaikki Toveritupaamme niin esitellään kahteen kertaan. — S. K.

KIRKKO JA MILITARISMI

Militarismiin kiikkelpiä kannattajia ovat olleet "kristillisen" kirkon papit. Aina siltä saakka, kun kirkosta tuli valtion käskyläinen, ovat he kaikin voimin istuttaneet ihmisiin käsitystä, minkä mukaan sotailaitos on jotain ihailtavaa ja jumalallista. Monia vuosisatoja he ovat tempeleissään pauhanneet "sotajoukkojen jumalasta", rukoilleet tältä siunausta "valtakunnan sotajoukoille maalla ja merellä", olleet vimmattumia rintamille lähtevien sotilaitten yllyttäjiä ja asevelvollisuuskutsuntajulistusten nöyräniskäisiä kuuluttajia rauhaa rakastaville ihmisille.

Tämmöisen vaikutuksen kautta on kirkko "kolonnut" niitten suurinten ayyllisten joukkoon, joita ihmiskunta nyt saa "kiittää" äskeisestä mailmanpallostakin. Ei voi kirkko pestä käsiään ja sanoa: "Viaton olen minä näitten miljoonien murhattujen vereen!"

Kristusta se "palvel-e" jumalanaan, tekemällä aivan päivävästaita, kun mitä tämä eläessään opetti. Valheen kengillä on kirkko kulkenut, kavaltanut, kieltänyt ja ristinnaullanut sen, jonka oppia se väittää saarnaavansa. Barabbaan se on päästännyt valloilleen ja antanut siunauksensa rosvojen tölle. Kumartamalla "perkelettä" se on tosiaankin saanut kaikki mailman valtakunnat ja niitten kunnian, mutta samalla se on saanut lukemattomien ihmisenä kirouksen ja kirjottanut oman kuolemantuomionsa. Kirves on jo pantu tämän puun juurelle!

Toverit- Te, jotka ette tunne olevanne kirkon kipeät ettekä pappien valvaiset, nousekaa ja pelastakaa ainakin nousevaa nuorisoa noitten muistien käirmelteen vallasta, jotka yhäti sykkevät sodan myrkyä herkkien olentoihin! Vaarallista on joutua heidän pauloihinsa — lopulta he vievät sekä sielun että ruumin. — Suomen Työläisnuorisossa. — a.

NÄLKÄISET SUDET TUNKEUTUIVAT KAUPUNKIIN

La Crosse, Wis., 7 p. helmik. — Näkkiintyneet sudet ovat ravinnonetsinnässä tunkeutuneet aina tämän kylän kaduille. Kun neiti Bernie Stifter palasi näyttämöstä myöhään illalla, ajoi suuri harmaa susi häntä takaa asuntonsa ovelle saakka. Kalastajat kertovat susien ja kettujen saapuvan Minnesotan puolelta joen ylitse suurissa joukoissa.

REUMATISMI

Kotiparannus itesairastaneen antama.

Keväällä 1893 sairastuin lihasreumatismiin. Minä kärsin kolme vuotta, kuten ne ainoastaan tietävät, joilla se on ollut. Koettelin lääkettä ja lääkäreitä toisensa jälkeen mutta saamani apu oli ainoastaan väliaikainen. Vihdoin löysin lääkkeen joka paransi minut täydellisesti ja pysyvästi. Olen antanut sitä useille, aina vuoteen omalla olleille reumatismia sairastaville ja joka tapauksessa on se parantanut.

Minä haluan kaikkien reumatismia sairastavien koettavan tätä ihmeellistä parannusta. Alkaa lähettää senttiäkään; lähettäkää vain nimenne ja osoitteenne niin lähetan kokeiltavaksenne. Kun olette käyttäneet sitä ja huomanneet sen olevan kauan ikävöidyn lääkkeen reumatismille, voitte lähettää sen hinnan, 1 doll., mutta huomattakaa, minä en tahdo rahaanne elette ole täysin tyytyväinen. Eikö tämä ole rehellistä? Miksi kiraitte vielä, kun varma parannus tarjotaan heille täten vapaasti? Alkaa "vivytkö. Kirjottakaa tänään.

Mark H. Jackson, 293 F. Gurney Bldg. Syracuse, N. Y.

Mr. Jackson vastaa ylläolevan lausunnon todenperäisyydestä.